

VII Trobada catalana del professorat de Religió

Uns 580 professors i professors de Religió que treballen en escoles públiques i en col·legis adherits a la FECC de les diòcesis, amb implantació a Catalunya —46 del nostre Bisbat— han participat en la VII Jornada de Mestres i Professors de Religió que, aquest any, s'ha celebrat a Tortosa.

A la trobada, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, hi ha assistit la consellera d'Ensenyament, Sra. Irene Rigau, i altres autoritats. Ha pronunciat la ponència Mons. Raúl Berzosa, bisbe de Ciudad Rodrigo, qui ha exposat el tema dels nous ateïsmes. Mons. Berzosa ha acabat la seva aportació referint-se a la no oposició entre fe i raó, entre religió i ciència.

A continuació, el professorat participant en la trobada s'ha distribuït

entre els 18 tallers d'aprofundiment als quals prèviament s'havia inscrit. Després del dinar, un grup folklòric de les Terres de l'Ebre ha fet una acurada exhibició de danses de la terra.

La jornada s'ha clos amb la celebració de l'Eucaristia, a la capella del Seminari tortosí, i amb la lectura d'un manifest.

Mn. Lluís Sallán

Lliurament de premis del 32 Concurs de narracions de la Frater

El diumenge 28 d'abril, la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat de la Diòcesi de Lleida (La Frater), ha celebrat a l'Acadèmia Mariana la commemoració de la Diada de Sant Jordi, un dels actes més importants de l'entitat al llarg de l'any.

La diada s'ha iniciat amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel seu consiliari Mn. Martí Sandiumenge.

Tot seguit, en un dinar de germanor celebrat en la mateixa Acadè-

mia Mariana, s'ha procedit a l'acte de lliurament dels premis.

En la Categoria d'Adults, s'ha atorgat el Primer Premi a Francesc Guinart Palet, pel treball «Set petjades per a un nou camí»; en la de Juvenils, s'ha atorgat aquest premi a Mar Fillat Faidella, pel treball «Pots arribar-hi».

L'acte de lliurament de premis ha estat presidit per la seva presidenta, María Dolores Hidalgo, i el seu consiliari Mn. Martí Sandiumenge.

Mn. Martí Sandiumenge

AJUDANT A VIURE

Pedres vives al cor de l'Església

Vull fer una crida a reconèixer, estimar i agrair allò que representen els consagrats per vocació en la vida contemplativa i tot el seu ric patrimoni espiritual. I ho faig en comunió amb l'Església universal el diumenge de la Trinitat Santa, quan «contemplem» el Déu-llar, el Déu-família, el Déu-comunitat, el Déu-amor...

Una gran orant del segle xx, escriu: «En el diàleg silencios del cor amb Déu es preparen les pedres vives de les quals està construït el regne de Déu.

(...) L'entrega d'amor incondicional a Déu i la resposta divina són l'exaltació més gran que pot aconseguir un cor humà... Les ànimes que ho han aconseguit constitueixen veritablement el cor de l'Església... Amagades amb Crist en Déu no poden sinó transmetre als altres cors l'amor diví del qual són plenes, i d'aquesta manera cooperen en el perfeccionament de tots...» (Edith Stein).

Sabem que l'amor del cristià, abans que un manament, és una resposta al do de l'amor de Déu que hem experimentat. Ser cristià és comunicar l'amor que se'ns dona, que ens omple gratuïtament i ens desborda. I creure és trobar-se amb Ell i amb el seu do i sentir-se provocats necessàriament a donar-nos als altres, perquè «l'Amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables, són un únic manament... Ambdós vénen de l'amor que ve de Déu, que ens ha estimat primer».

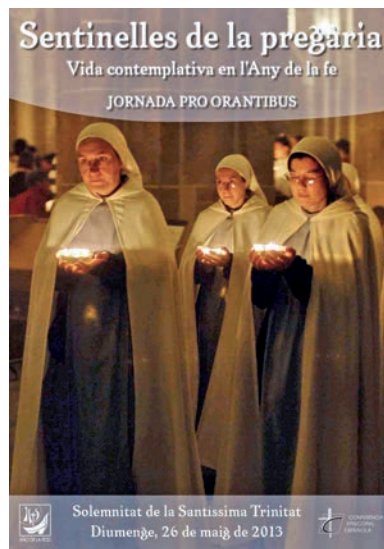
Cal demanar al Senyor el do de saber distingir l'amor verdader de l'amor que es pot falsificar, que es pot fingir i degradar, perquè tot amor fals té data de caducitat.

L'amor verdader és com la sal, el llevat, el pa, l'aigua, el foc... Són imatges evangèliques que expressen una mateixa realitat: que aquell qui estima d'aquesta manera està destinat a desaparèixer perquè uns altres creixin, es reforcin, canviïn. L'amor verdader és «lligar-se» o «lliurar-se» així amb un acte de llibertat. L'autèntica llibertat neix allí on hom és capaç de prendre una decisió com aquesta i sense cap necessitat o obligació.

Aquesta ha estat l'experiència pasqual de Jesús, que es lliura per pur amor (llegant-se incondicionalment a la nostra humanitat), i aquest és el camí per a un seguiment evangèlic. Ens ha de commoure i atreure la grandesa i la gratuïtat d'un amor així. És un amor que comporta l'alegria de la donació, la renúncia i la generositat fins a l'oblació de la pròpia vida.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MARC SUREDA

Facies fidei

El Museu Episcopal de Vic (MEV) contribueix a l'Any de la Fe amb una reflexió sobre el sentit de les obres d'art medieval religiós, a partir de diàlegs entre set obres del museu vigatà i set més procedents d'altres museus de les diòcesis catalanes. L'exposició, que porta per títol *Facies fidei*, es visita dins les mateixes sales permanents del MEV (reserves@museuepiscopalvic.com). Marc Sureda és conservador del MEV i comissari de l'exposició.

Quin és l'objectiu global de la mostra?

Explicar que darrere d'unes pintures murals, d'un retaule o d'un calze no hi ha només uns promotors i artífexs, uns procediments tècnics i uns gustos o modes, sinó també un pòsit teològic i litúrgic que fa que aquella obra sigui com és, i no d'una altra manera. Volem mostrar que tota peça d'art religiós medieval ha de ser llegida també així per ser ben entesa.

Com s'estableixen els diàlegs que la vertebrèn?

Amb la relació entre peces tractem temes com la Creació, l'Encarnació, l'Eucaristia, la Creu, la Santedat, la Paraula i la Vida. Per exemple, la brillantor de la Veracreu de l'arquebisbe Sescomes (Tarragona) s'explica perquè la Creu sintetitza la passió, mort i resurrecció de Crist, narrada al retaule de Bernat Saulet (Vic).

Quin interès té per al creient i per al no-creient?

Al creient li agradarà reconèixer les expressions artístiques de la fe a la Catalunya medieval. Però l'exposició resulta globalment atractiva avui, perquè els referents culturals cristians ja no són universalment compartits i, per tant, falten eines per entendre bé l'art religiós medieval i gaudir-ne.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (I)

Una pregària trinitària

Aquesta pregària comença amb la invocació inicial al nostre Pare del cel. Sabem que és amb nosaltres, que ens porta de la mà, que ens salva. El P. Peter-Hans Kolvenbach conta en el seu llibre d'exercicis espirituals la història d'un monjo de l'Església oriental que insistia a entonar sempre el «Parenostre» al final de la darrera paraula, a fi d'acabar dignament la pregària amb la seva invocació inicial: Pare nostre.

D'aquesta manera, deia, un es posa en camí pasqual: «Hom comença en el desert arran de la temptació, torna a Egipte, passa a l'èxode per les estacions del perdó i del manà de Déu i, amb la voluntat de Déu, arriba a la terra promesa, al regne de Déu, on ell ens revela el misteri del seu nom: Pare nostre.»

Els dos camins, l'ascendent i el descendent, ens poden recordar que el Parenostre és sempre una pregària de Jesús i que acaba en la comunitat amb ell. Preguem al Pare del cel que coneixem pel seu Fill; d'aquesta manera, Jesús roman sempre al fons de la pregària, com ja veurem després, en comentar-la pas a pas.

Finalment, per ser el Parenostre una pregària de Jesús, és també una pregària trinitària: preguem al Pare amb el Crist per l'Esperit Sant.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Del desencantament al reencantament

La religió és un fenomen complex que s'ha manifestat de diferents maneres al llarg del segle i en els diversos contextos culturals. Bàsicament s'articula a través de vivències subjectives (espiritualitat, mística, interioritat) i de mediacions intel·lectuals, estètiques, ètiques i institucionals transmeses mitjançant la tradició.

L'impacte de la crítica moderna —pròpia de la Modernitat— feia preveure la desaparició del fet religiós. La fe semblava quelcom propi d'una altra època que quedaria eclipsat pel progrés científic i les llibertats democràtiques. Aquest desencantament del món va propiciar l'aparició d'un individu lliure de la *il·lusió/engany* del funcionament màgic de l'univers, però alhora el va privar de la *il·lusió/anhel* d'una vida que no es limita a la dimensió material. Un món desencantat deixà insatisfets els qui intuïen el Misteri que acompanya l'existència humana.

El pas dels anys no ha confirmat els mals presagis per a la religió: en comptes d'assistir-ne a la fi, les primeries del nou mil·lenni semblen anunciar el retorn del sagrat. La crisi del discurs de la Modernitat ha donat pas a un ressorgiment espiritual i noves formes de religiositat s'han obert camí enmig del món anomenat de la Postmodernitat.

El cristianisme se sent interpellat per aquest renaixement de l'espiritualitat i ha de donar testimoni apostant pel diàleg. Amb tot, la nova situació no està exempta de certs perills. Els creients no han de deixar-se enlluernar pels productes religiosos que, sovint adulterats, es difonen per Occident gràcies a un bon màrqueting.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Espiritualitat i espiritualitats

En el nostre llenguatge la paraula espiritualitat té diversos sentits. Pot significar des de l'estudi dels fenòmens de l'Esperit fins a caracteritzar l'estil de les diverses escoles espirituals. Parlant en propietat, sols hi ha una espiritualitat cristiana que consisteix en la vida en l'Esperit de Jesús, en viure «a impulsos de l'Esperit» (*Rm 8,5*), en el seguiment de Jesús animat pel seu Esperit.

Però al llarg de la història han sorgit a l'Església persones que han viscut a fons la seva vocació, donant a llum nous estils de vida cristiana que anomenem espiritualitats. Així, tenim l'espiritualitat benedictina, la franciscana, la ignasiana... Brollant totes del mateix Evangeli de Jesús, però subratllant cadascuna aspectes particulars. Així unes posen l'accent en la litúrgia i el treball, altres en la pobresa i la fraternitat, altres en la missió i la mobilitat, impregnades totes per l'experiència del propi fundador.

Alguns de nosaltres sintonitzarem millor amb l'esperit contemplatiu, l'ordre i el treball en silenci de sant Benet, altres amb l'espontaneïtat, l'alegria i la pobresa evangèlica de sant Francesc, altres amb la infantesa espiritual i la sobrietat carmelitana de santa Teresa de l'Infant Jesús, altres amb la mística arborada i el zel apostòlic de sant Ignasi, altres amb el sentit de l'humor i la bonhomia de sant Felip Neri... Que n'és d'aconsellable el fet d'adherir-se a l'escola d'algun sant amb qui ens identifiquem! Bons companys de camí i guies experts que acompanyen el nostre seguiment personal de Jesús.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (□ Sant Feliu) (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.
- 28. ■ Dimarts** (□ Lleida) [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.
- 29. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / Sl 78 / Mc 10,32-45]. St. Just (segle vi), bisbe d'Urgell; St. Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí.
- 30. ■ Dijous** [Sir 42,15-26 / Sl 32 / Mc 10,46-52]. El Cos i la Sang de Crist. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-lleonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.
- 31. □ Divendres** [So 3,14-18 (o bé: 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.
- 1. ■ Dissabte** [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Sant Justí (s. ii), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.
- 2. □ Diumenge vinent**, el Cos i la Sang de Crist [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. St. Marcel·lí i St. Pere, mrs. romans (s. iv).

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▮ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▮ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de l'anomenat Mestre de Villсандino. Parròquia de la Nativitat de Maria, Villсандino (Burgos)

▮ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios.

Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

»Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

L'Esperit de veritat fonamenta la nostra vida

Diumenge passat, festa de la Pentecosta, la lectura evangèlica ens parlava de l'Esperit com del Defensor que ens recorda les paraules de Jesús i ens les fa entendre. En aquest moviment, l'Esperit, ens diu el fragment evangèlic d'avui, és, a més, l'Esperit de veritat, que ens guia al coneixement de la veritat sencera.

La veritat, en la tradició bíblica, és allò sòlid, que mai no trontolla, i que pot servir de fonament per a altres realitats. Déu és veritat, perquè constitueix el fonament estable de tot el que existeix i de la mateixa història humana, tan canviant. L'Es-

perit de veritat és una denominació joànica de l'Esperit Sant, ja que constitueix el fonament de la vida cristiana, entesa com a participació de la vida divina.

És Esperit de veritat perquè no parla pel seu compte, sinó que comunica allò que sent dir. És un Esperit que té un punt de referència clar i segur: allò que el Pare ha donat a Jesucrist perquè ho anunciï a la humanitat. D'altra banda també anunciarà l'esdevenidor, ja que anunciarà allò que ha rebut de Jesús. Tot, passat i futur, conflueix en Jesucrist, que és la Paraula de Déu feta home. El missatge de l'Esperit està totalment referit a la persona de Jesucrist.

L'evangeli de Joan afirma la unitat del Pare i del Fill: El Pare i jo som u (cf. 10,30; 17,21). D'aquesta manera, l'evangelista Joan, a la seva manera, ens ha presentat el misteri de la Santíssima Trinitat. Pare, Fill i Esperit Sant, cadascú d'ells a la manera que li és pròpia, ens comuniquen l'única veritat de tot el que existeix. I aquesta veritat no és altra que la vida divina que brolla de la Trinitat i que sosté i fonamenta el món i la història humana.

Sabent que la veritat de Déu és la que sosté la nostra vida i la nostra fe, donem gràcies a Jesucrist que ens ha revelat el misteri de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (28/11/2012) en l'Any de la Fe

«Com parlar de Déu avui? La primera resposta és que podem parlar de Déu perquè ell va parlar amb nosaltres. La primera condició per parlar de Déu és, per tant, escoltar el que va dir Déu mateix. Déu ens ha parlat!». «En Jesús de Natzaret trobem el rostre de Déu, que ha baixat del seu cel per submergir-se en el món dels homes, en el nostre món, i ensenyar l'«art de viure», el camí a la felicitat; per alliberar-nos del pecat i fer-nos fills de Déu» (cf. *Ef* 1,5; *Rm* 8,14).

«Parlar de Déu significa, en primer lloc, tenir clar allò que hem de portar als homes i dones del nostre temps: no un Déu abstracte, una hipòtesi, sinó un Déu concret, un Déu que existeix, que ha entrat en la història i que hi és present; el Déu de Jesucrist com a resposta a la pregunta fonamental del perquè i del com viure. Per tant, parlar de Déu requereix una familiaritat amb Jesús i amb el seu evangeli, suposa el nostre coneixement personal i real de Déu i una forta passió pel seu projecte de salvació, sense cedir a la temptació de l'èxit, sinó d'acord amb el mètode de Déu mateix. El mètode de Déu és el de la humilitat —Déu s'ha fet un de nosaltres—, és el mètode de l'Encarnació a la senzilla casa de Natzaret i a la gruta de Betlem, com allò de la paràbola del gra de mostassa».

«La comunicació de la fe sempre ha de tenir un to d'alegria. És l'alegria pasqual, que no calla o oculta la realitat del dolor, del sofriment, de la fatiga, dels problemes, de la incomprensió i de la mort mateixa, però que pot oferir criteris per a la interpretació de tot, des de la perspectiva de l'esperança cristiana. La vida bona de l'evangeli és aquesta nova mirada, aquesta capacitat de veure amb els mateixos ulls de Déu cada situació.»

(www.vatican.va/audiencias)

«Cap de setmana d'Encontre Matrimonial»

La comunitat d'Encontre Matrimonial de Lleida ha portat a terme recentment un cap de setmana original a l'Acadèmia Mariana de Lleida. Set parelles i dos preveres l'han viscut per primera vegada. Ha estat possible gràcies a la implicació de la seva comunitat, que l'ha preparat amb il·lusió i bona logística, i l'experiència de tres parelles de l'equip i un sacerdot, vingut expressament des de la comunitat de València. El proper «Cap de setmana d'Encontre Matrimonial» tindrà lloc els dies 15, 16 i 17 del mes de novembre, ja dins la programació del proper curs.

Joan Morell i Carme Ybarz

Concert de cançó espiritual guineana a la parròquia de Sant Andreu

A la parròquia de Sant Andreu, la tarda del diumenge 28 d'abril, s'ha celebrat un viu i participat concert de cançó espiritual i tradicional de Guinea Equatorial, a càrrec del Cor Santa Trinidad. Hi han assistit més de 100 persones. En la seva segona part, les integrants del cor han ballat un seguit de danses típiques de Guinea. En l'última, i com a cloenda, s'ha convidat a ballar al públic assistent.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 26 de maig. Jornada de la Vida Contemplativa:**
—11 h, Eucaristia amb la comunitat romanesa a la parròquia de Sant Joan.
- **Dimarts, 28 de maig. Dedicació de la Catedral de Lleida.**
- **Divendres, 31 de maig:**
—20 h, confirmacions d'alumnes del col·legi Santa Anna a la parròquia de Sant Llorenç.
—21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Dissabte, 1 de juny:**
—19 h, confirmacions a la parròquia d'Alpicat.
—20 h, confirmacions, presidides pel vicari general, a la parròquia de la Mercè.
—22 h, Adoració nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge, 2 de juny. Corpus Christi:**
—11.30 h, Missa d'entrada del nou rector a la parròquia d'Alcarràs.
—17 h, Hora Santa a la Catedral Nova.
—18 h, Eucaristia i processó.

El Cor Santa Trinidad, que va néixer l'any 2006 a rel de la inquietud d'un nombre de feligresos guineans, acompanya amb els seus cants la missa dominical de les 12 del migdia.

Jordi Pérez

Nomenament

El **Dr. Isidre Puig Sanchis** ha estat nomenat pel Sr. Bisbe, director adjunt del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural de la Diòcesi de Lleida.

AYUDANDO A VIVIR

Piedras vivas en el corazón de la Iglesia

Quiero hacer una llamada a reconocer, amar y agradecer lo que representan los consagrados por vocación en la vida contemplativa y todo su rico patrimonio espiritual. Y lo hago en comunión con la Iglesia universal el domingo de la Trinidad Santa, cuando «contemplamos» el Dios-hogar, el Dios-familia, el Dios-comunidad, el Dios-amor...

Una gran orante del siglo xx, escribe: «En el diálogo silencioso del corazón con Dios se preparan las piedras vivas de las que está construido el reino de Dios. (...)

»La entrega de amor incondicional a Dios y la respuesta divina son la exaltación más grande que puede conseguir un corazón humano... Las almas que lo han conseguido constituyen verdaderamente el corazón de la Iglesia... Escondidas con Cristo en Dios no pueden sino transmitir a los demás razones el amor divino del cual están llenas, y de

esta manera cooperan en el perfeccionamiento de todos...» (Edith Stein).

Sabemos que el amor del cristiano, antes que un mandamiento, es una respuesta al don del amor de Dios que hemos experimentado. Ser cristiano es comunicar el amor que se nos da, que nos llena gratuitamente y nos desborda. Y creer es encontrarse con Él y con su don y sentirse provocados necesariamente a dar a los demás, porque «el Amor a Dios y el amor al prójimo son inseparables, son un único mandamiento... Ambos vienen del amor que viene de Dios, que nos ha amado primero».

Hay que pedir al Señor el don de saber distinguir el amor verdadero del amor que se puede falsificar, que se puede fingir y degradar, porque todo amor falso tiene fecha de caducidad.

El amor verdadero es como la sal, la levadura, el pan, el agua, el fuego... Son imágenes evangé-

licas que expresan una misma realidad: que el que ama de esta manera está destinado a desaparecer para que otros crezcan, se refuercen, cambien. El amor verdadero es «atarse» o «entregarse» de este modo con un acto de libertad. La auténtica libertad nace allí donde uno es capaz de tomar una decisión así y sin ninguna necesidad u obligación.

Esta ha sido la experiencia pascual de Jesús, que se entrega por puro amor (atándose incondicionalmente a nuestra humanidad), y este es el camino para un seguimiento evangélico. Nos ha de conmovir y atraer la grandeza y la gratuidad de un amor así. Es un amor que conlleva la alegría de la donación, la renuncia y la generosidad hasta la oblación de la propia vida.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737